

generalov, prezentira armada v verste postavljena, ljudstvo pa se ponižno odkrije. Cesar sprejema vojake z navadnim nagovorom: „dober dan, otroci!“ armada pa z enim glasom iz tisučernih ust zagromi: „hvala, veličanstvo!“ Parada terpi včasih po več ur. Kdor pa hoče cara viditi, ni treba, da bi mogel ravno k paradi priti. Sreča ga lahko vsaki dan večkrat, ko se ali peš sprehaja, ali po ulicah jezdi, ali se v majhni kočijici ali pa pozimi na senéh z enim konjem pelje. Reči se smé, da nobenega človeka ne srečaš tolikrat na ulicah, kakor cara, ktereга sto in sto opravil, ki jih vse osebno opravlja, zdaj sém zdaj tje žene. Veliko naprav on vsaki dan sam obiskuje (inšpekcionira), ogleduje vojake, hodi v ministerstva, ukazuje pri novih zidarijah sam to in uno, gré k javnim veselicam ljudstva, obiskuje imenitne možé in ljubljence svoje in celó stare bolne gospé. Če ni kakošna posebna slovesnost, je car vselej tako napravljen in prost v vsem, da bi ptujec skor ne verjel, da je to mogočni car. Pelje se včasih po deželi na senéh v taki kripici, da tudi sužen slabeje nima. To pa ni, kakor bi morebiti kdo misliti utegnil, le posebna navada sedanjega cara, ampak vsi cari so tako bili od Petra velikega noter do Nikolaja sedanjega, čeravno je sicer sjajnost in krasota rusovskih carov velika.

Sploh se Rusi v navadnem vsakdanjem življenju nosijo prosti in se obnašajo prav po domače, čeravno sicer na lišp in gizdanost veliko deržé. Z naj večjim velikašem se dá naravnost in brez vsih ceremonij lože govoriti, kakor z marsikterim naših županov. „Brez ceremonij“ je navaden pregovor, ki se pogostoma sliši pri Rusih, zlasti če imajo s kakošnim Nemcom opraviti, ki re vé kako da bi včasih besede stavil in se z životom vil, da bi se bolj košatil. (Dalje sledi.)

Kratkočasnice.

Tiho! tiho!

— „Oče, kaj imate na vozu?“ vpraša cestničar kmeta na šrangl. Kmet stopi k cestničarju in mu tiho na uho šeptá: „nič družega kakor sam ovès“. Ko cestničar preiskavši voz zares nič družega ne najde, kakor ovès, zagodernja nad kmetom: čmu pa take skrivnosti, če nič družega nimate na vozu, kakor le ovès“. „Tiho, tiho! gospod, da moja konjiča ne slišita, kaj peljeta; če bi zvedila, da peljeta ovès, ktereга že leto in dan vidila nista, ju ne spravi nobena živa duša naprej“. B.

Železnica v kuhnji.

— Pri T..... gredó po južni ječmen žet, in kadar nekoliko snopja nažanjejo, ga nêse gospodinja domú, peč dobro zakuri in dene po spravljeni žerjavici ječmen sušiti; in ko je suh, ga omane, nêse v mlin, prinêse moko domú in skuha večerjo ženícám iz tega, kar je ob dveh še na njivi stalo. Jeli ni to prava železnica z njive v trebuh? Pa po taki železnici človeka rad trebuh boli. L. D.

Resnična zgodba.

Na Dolenskem v nekem tergu je bilo šolsko izpraševanje. Med drugimi predmeti je prišla versta tudi na prestavljanje nemško-slovenskih besed. Učitelj je Jurčika za to vednost prav brihtnega mislil in ga zatorej pervega pokliče. Učitelj začne s prašanjem „einfache Zahl die Maus“. No, Jurček! kako se pravi po slovensko? Jurček (vès prestrašen) ni vedil ne naprej ne nazaj odgovoriti; zato učitelj sam odgovori „miška“, to je ena sama. Zdaj boš pa ja vedil, kadar v nemškem rečem: „vielfache Zahl, die Mäuse“, kako se po slovensko pravi? Jurček še bolj omotljen, kot poprej, zopet molči. Že vidim — reče na to g. učenik, da danes nič ne spravim iz tebe, zato bom prvi odgovor ponovil in še družega

razložil. Poslušaj! einfache Zahl: die Maus, slovensko miška, — vielfache Zahl: die Mäuse, slovensko seničice. Kolikrat si mi to že prav povedal, kaj ti je, da si danes tako zmotljen bil!“ M.

Novičar iz austrijskih krajev.

Od Verhnike. P. H. „Novice“ so včasih že kaj povedale od napredovanja železnice med Ljubljano in Terstom, in skoraj vsaki kraj so imenovali, samo oddela čez mah med Notranjimi goricami in Žalostno goro jim še ni nihče dopisal. Kdor je delo z lastnimi očmi vidil, bo spoznal, da ravno lahko ne bo, mehki svet za železnico uterditi, vendar je že veliko storjenega, da nad dobrim koncom ni ravno obupati. Celi kos železnice, kar je bo po mahu šla, bi utegnil blizo 800 sežnjev znesti; pa svet ni povsod enako mehak, nar mečji je med Ljubljano in Žalostno goro pri sredi. Tp mečavo zmagati, so naj popred precej široko zemlje vunkaj vzeli; pri verhu je bilo kake 3 čevlje šote, globokeje črna parst, in v dnu bela ilovica; po tem so še posebej ob obojem kraji grape izkopali. Na to zavažvajo že tretje leto nalomljenega kamna, ki se ob kraji kakor suh zid sklada; vmes devajo drobnine in šute, da se vse bolj vkup sprijema. Na 11 sežnjev široko se tako izdeluje terden tlak, da sreda bi v podlogo železnice služila, in strani bi v podporo bile; v globočino pa gre kamnje, kakor svet nanaša, na hujih krajih celó do 5 sežnjev, na naj hujem je nekje 44 čevljev globoko. Blaga za to zasipanje se ne manjka, ne pri Notranjih goricah ne pri Žalostni gori, obojega je tedaj v bližnjici dovelj; zavoljo zveze obéh strani je čez Ljubljano začasen most narejen. Kolikor težavno naj je to delo, vendar bi se utegnili reči, da poglobitna reč je storjena; konec od Notranjih goric do Ljubljane je že toliko nasut, kolikor železnica potrebuje; tudi konec od Ljubljane proti Žalostni gori je že večji del čez mah vzdignjen, in ako se v kakem kraji posede, vendar že to ni tolika reč, da bi se v zadnje ne zmagala, ker se je tudi Semering zmagal. Čudno bi se utegnili komu zdeti, da se to delo v suši nar bolj poseda; v mokroti namreč voda zemljo bolj zgostuje; ostrašilo bi koga tudi to, da se zemlja na obéh stranéh železnice kviško vzdiguje in poka, ker jo namreč teža navoženega blaga na kraj pritiska. Razun tega velicega nasipa se delata tukaj tudi dva večja mostova; eden čez staro Ljubljano, to je nekdanji vodotoč, ki je bližje Notranjih goríc, in razun povodnji večidel suh in z ločjem zarašen; drugi pa čez novo Ljubljano, to je sedanji vodotoč, ki si ga je reka pozneje naredila, kakor bližnji stanovavci pravijo. Zglavja obeh mostov ste že blizo verha zemlje dodelane. Kaj lepo bo gledati most čez Ljubljano dokončan, ker bo iz lesa po ameriški šegi sestavljen v enem oboku brez srednjih podpor čez reko šel.

Iz Verhnike 20. julia. * Gosp. Anton Galle, predsednik kmetijske podružnice ljubljansko-verhniške, je napravil 7. dan t. m. podeljenje tistih dveh srebrnih medalij, ki ju je poslednji zbor krajske kmetijske družbe določil učitelju g. Francetu Halek-u in posestniku g. Filipu Sadnek-u, z dostojno slovesnostjo v verhniški šoli, pri kateri slovesnosti, ki jo je gosp. predsednik z krepkim govorom začel, se je snidilo visoko častito duhovništvo in županije predsedništvo in več gosp. udov kmetijske družbe. Posebne hvale vredna misel je bila ta, da se je poklicala tudi šolska mladina k ti slovesnosti, ker taki izgledi očitnega poslavljenja se pri mladosti globokeje v serce vtisnejo, kakor le besedne priporočevanja toliko koristne sadjoreje.

Iz Ljubljane. Po zadnjem naznanilu v „Laib. Zeit.“ je v Ljubljani na državni zajem že podpisa-